

פרשת יתרו

והייתם לי סגולה מכל העמים (יט, ה)

יש הפרש בין נוסח הזימון, לבין נוסח שלפני ברכות התורה. שבזימון אנו אומרים: "נברך אלהינו" שאכלנו וכו'. ואילו לפני ברכות התורה אומרים: ברכו את הוי"ה וכו'. וידוע ששם "אלקים" מורה על "דין". ושם "הויה" מורה על "רחמים", ומדוע איפא בברכת זימון האכילה הוזכר דין, ובברכות תורה הוזכר רחמים, על דבר זה עמד הגאון בעל "תוספות יום טוב" (ברכות פרק ז).

ותירץ: כי בשלמא לענין אכילה כביכול זה מגיע לנו, כי הרי אי אפשר לנו, כי הרי אי אפשר לנו להתקיים מבלי לאכול, ובודאי ה' יתברך רוצה להחיותנו ולא למותינו, לכן משלוח האכילה והפרנסה הוא ענין שורת הדין, אבל תורה, הרי יכל שלא ליתן לנו את התורה, אך מרוב רחמנותו וחסדו יתברך נתן לנו את התורה, ולכן נזכר הנוסח בלשון "הויה" לומר שהוא רחמנות לפנים משורת הדין.

ועל זה אנו מודים: "ברוך אלהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת". כי צריך לדעת, כי הוא זכות גדולה לנו, לנגוע בדפי הספרים של התורה הקדושה. וזכות גדולה לנו, להעלות על דל שפתינו את דברי תורתו הקדושה.

ומכאן עלינו לדעת, שבשעה שאנו מברכין ברכות התורה בכל יום ואומרים "ברוך אתה אשר קדשנו במצוותיו וציונו על דברי תורה", צריך לאומרו אז בקפיצה ובגיל ובשמחת הלב, וכן כשאומרים "ברוך... אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", ולא לאומרו ח"ו כקורא טקסט ונוסח כמצות אנשים מלומדה.

והיו אנשים יקרי ערך, כאשר היו מברכין ברכות התורה, היו פניהם מאירים וכל גופם מזדעזע משמחה בהודאה לה' יתברך על זכותם שיודעים ולומדים התורה הקדושה, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום בתהלים (קיט, צז) "מה אהבתי תורתך - כל היום היא שיחתי" ואמר (קיט, קעא) "תבענה (יגידו) שפתי תהלה - כי תלמדני חוקיך".

והיו גם כאלה שמרוב שמחה שהאירה עליהם שזוכים "ללמוד תורה", היו פורצים הדמעות מעיניהם - דמעות גיל...

מקור: הרב אלעזר רז שליט"א